ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑΣ

Παῦλος ντὲ Κρουαβάν, καθάλα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀπέραντο κῆπο τῆς βίλλας, συλλογιζόταν πειραγμένος τὰ πικρὰ λόγια ποὺ τοῦχε πεῖ ἡ θεία του βαρώνη Μαρία—Ζοζὲ ντὲ Κρουαβάν.

—Βλέπεις καὶ μόνος σου πόσο ἄχρηστα σοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ εἴκοσι χρόνια σου, τοῦ εἶπε ἡ γρηᾶ βαρώνη. Ἀφτνεις ἀπόρφωτο τὸ πνεῦμα σου, ἀγνοεῖς τὸν Θεὸ καὶ δὲν νοιάζεσαι δίπλου γιὰ τις καλὲς πράξεις... Δὲν ἔχεις κανένα ἰδανικό! Δὲν σὲ κάνει εὐτυχισμένο οὔτε τὸ γλυκὸ χαμόγελο μιᾶς γυναικας; γιατὶ δὲν ἀγάπησες ποτὲ σου; Ἡ μόνη τρέλλα σου εἶνε τὰ σπόρ! Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι ἕνας ἀχρεῖος... Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν κάνεις τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ γυμνάζεσαι καὶ νὰ δυναμώνις τὸ σῶμα σου... Μὰ τί θὰ τὸ κάνις, τὸ σῶμα αὐτὸ ὅταν δὲν ἐξυψώνεται σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, στὸν πνευματικό, ποὺ ἔχει μεγαλείτερες χαρὲς καὶ μεγαλείτερες ἀπολαύσεις ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σὲ κάνουν νὰ δοκιμάζις τὰ τρελλά σου σπόρ!...

Ὁ Παῦλος καταλάβαινε ὅτι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν γρηᾶ θεία του. Ἄ! Αὐτὴ ἡ κηδεμονία της πόσο σκληρὰ τὸν ἐβάραινε!... Ἡ μητέρα του ἔβλεπε στὸ Κάιρο. Κι' ἐκεῖνος εἶχε ἀπομείνει μόνος, μὲ τὴν γρηᾶ βαρώνη, ἕτοιμος νὰ φύγῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες γιὰ τὴν Ἐλβετία, ὅπου θὰ ἐλάμβανε μέρος στοὺς ἀγῶνες τοῦ σκὶ καὶ τοῦ μπομπσλάϊ... Ἦταν ὡστόσο πολὺ λυπημένος ὁ Παῦλος! Εἶχε τόση ἀνάγκη ν' ἀνοιξῃ τὴν καρδιά του σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταλάβῃ!...

Συλλογιστῆκε λοιπὸν πόσο ὄμορφο θὰ ἦταν ἂν εἶχε μιὰ καλὴ φίλη, φίλοθη σὰν κι' αὐτόν, μ' ὁλόχαρο καὶ δροσερὸ χαμόγελο, χωρὶς αἰσθηματικὲς μπερδεψὲς καὶ χωρὶς ρωμαντικοὺς ἔρωτες, ποὺ τὸν ἐπειραζαν στὰ νεῦρα. Σὲ μιὰ τέτοια φίλη θ' ἄνοιγε τὴν καρδιά του καὶ θὰ περνοῦσε δίχως ἄλλο πολὺ πιὸ εὐχάριστα τὴν τρελλὴ ζωή του...

Κι' ἐπειδὴ εἶχε πάντα παράξενες ἰδέες, ἐδημοσίευσε σὲ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία: «*Φιλαθλος νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδα καλῆς οἰκογενείας. Διεύθυνσις... κλπ.*».

* * *

Ἄπειρα γράμματα ἔφτασαν σὲ λίγες μέρες. Ὁ Παῦλος κάθησε ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ, ἐνῶ ἡ γρηᾶ βαρώνη παραξενεύονταν ποὺ τὸν ἔβλεπε τόσο ἥσυχο. Νόμιζε ὅτι τὰ λόγια της τὸν εἶχαν κάνει νὰ βάλῃ μυαλό...

Ἀνάμεσα σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα, ὁ Παῦλος ξεχώρισε ἕνα μόνο. Ἦταν γραμμένο μ' ἕναν λεπτὸ καὶ ἀριστοκρατικὸ χαρακτῆρα, μυστηριώδη σὰν παλιὸ ἀραβούργημα, ἐπάνω σ' ἕνα μεταξωτὸ ροῦχο χαρτί. Ρόζ ἐπίσης ἦταν κι' ὁ φάκελλος κι' εὐωδιαζε ἀπὸ ἕνα περίεργο καὶ σπάνιο ἄρωμα! Μιὰ ἄγνωστη δεσποινίδα τοῦ ἔγραφε:

«*Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὰ σπόρ, νεαρὲ κι' ἄγνωστε φίλε μου; Πόσο ἔχετε δίκηο! Τὰ σπόρ δυναμώνουν τὸ σῶμα καὶ δὲν ἀφίνουν τὴν ψυχὴ νὰ νοιώθῃ τὴν νωχέλεια καὶ τὴν μελαγχολία ποὺ νοιώθει κανείς, ὅταν κάθεται ὧρες ὁλόκληρες, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα... Ὅταν κανεὶς εἶνε γυμνασμένος, δὲν φοβᾶται τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς κι' ἔχει πάντα θάρρος γιὰ ν' ἀντικρύσῃ ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα αἰσθήματα!...*

* * *

Κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Παύλου πρὸς τὴν ἄγνωστη δεσποινίδα, μέσα στὴν παλιὰ κι' ἀρχοντικὴ βίλλα τῆς γρηᾶς βαρώνης, ἐμπῆκε ἡ ἀνοιξιάτικη πνοὴ ἑνὸς τρελλοῦ ἔρωτος!... Μιὰ νέα ποὺ ἐζοῦσε μακρυά του, ἐθαύμαζε τὸν Παῦλο κι' ἤθελε νὰ τῆς γράφῃ πάντα γιὰ τοὺς ἀγῶνες του, στὸ πεῖσμα τῆς γρηᾶς θείας του ποὺ ἐχθρεύονταν τὰ σπόρ...

Φεύγοντας ὁ Παῦλος σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν Ἐλβετία, ἔστειλε μόλις ἔφτασε ἐκεῖ στὴ φίλη του τὸ πρῶτο του γράμμα: «*Εἶμαι στὸ Σαὶν—Μόριτς γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ σκὶ καὶ τοῦ μπομπσλάϊ.... Σᾶς στέλνω μερικὲς φωτογραφίες. Ἔχω βάλει ἕνα σταυρό, γιὰ νὰ μὲ βρῆτε εὔκολα... Σᾶς ἀρέσω; Δὲν ξέρετε πόσο διασκεδάζω ἐδῶ πέρα! Σᾶς συλλογίζομαι ὅμως πάντοτε!*».

Ἀπὸ τὴν Νίκαια, ὅπου ἔμενε ἡ φίλη του, ἔλαβε σὲ λίγο ὁ Παῦλος τὴν ἀπάντησι:

«*Σᾶς λατρεύω! Ἐμπρός! Θέλω νὰ πάρετε τὸ πρῶτο βραβεῖο στοὺς ἀγῶνες! Ὄχι ὅμως τρέλλες! Προσέξτε!... Τρέμω μὴν πάθετε τίποτα, ἀγαπημένε μου...*».

* * *

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Παῦλος δὲν ξανάγραψε στὴ φίλη του, τὴν δεσποινίδα Νόρμα ντὲ Λοβέν... Ἐπάνω στὸ μπουντουάρ της, στὶς πολυθρόνες, στὰ τραπεζάκια, ἦσαν ἀνοιγμένα τ' ἀθλητικὰ περιοδικὰ καὶ ἡ ἐφημερίδες. Καμμιὰ πληροφορία ὅμως... Τί εἶχε συμβεῖ λοιπόν; Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπή; Ἡ δεσποινὶς Νόρμα ντὲ Λοβὲν συλλογιζόταν πόσο ἄστατοι εἶνε οἱ νέοι καὶ χαμογελοῦσε μὲ πίκρα... Κι' ἔξαφνα, μιὰ ἡμέρα, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Παῦλο... Τῆς ἔγραφε:

«*Δὲν σᾶς ἐξέχασα, ἀγαπημένη μου φίλη. Ξαναγύρισα στὴ μονότονη καὶ σιωπηλὴ ζωὴ τῆς βίλλας μας μὲ τὸ ἕνα πόδι σπασμένο... Σᾶς στέλνω τὸ χρυσὸ μετάλλιο τῶν δύο ἀγώνων.*

» *Δὲν ἀντέχω πειά! Οἱ πόνοι κι' ἡ μοναξιὰ μὲ βασανίζουν!... Τὰ γράμματα σας μόνο θὰ μπορέσουν νὰ γλυκάνουν τοὺς πόνους μου...*».

Ἡ ἄγνωστη φίλη του ἄρχισε τότε νὰ τοῦ γράφῃ κάθε ἡμέρα κι' ὁ Παῦλος τῆς ἀπαντοῦσε κάθε τόσο καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της, γιατὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάνῃ ὄνειρα καὶ νὰ τὴν βλέπῃ ὅπως τὴν ἐπαρουσίαζε ὁ ἔρωτάς του μέσα στὴ φαντασία του. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀρνιόταν, ὅπως πάντα.

Ὁ Παῦλος ὡστόσο, ὅταν ἔγινε πειὰ καλὰ καὶ ξανάρχισε τὰ τρελλὰ του σπόρ, ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μιὰ λύσι σ' αὐτὸ τὸ αἴνιγμα. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴν ἄγνωστη φίλη του κι' ἤθελε νὰ τὴν γνωρίσῃ μὲ κάθε τρόπο. Φεύγοντας λοιπὸν γιὰ τὴν Κυανῆ Ἀκτή, δὲν θέλησε νὰ τὴν προειδοποιήσῃ, ἀλλὰ προτίμησε νὰ παρουσιαστῆ ἄξαφνα μπροστά της... Τὴν ἐφαντάζονταν σὰν μιὰ πεντάμορφη νεράϊδα τοῦ παραμυθοῦ, ποὺ ἐζοῦσε μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τις πολυτελεῖς κι' ὁλάνθιστες ἐκεῖνες βίλλες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, μὲ τοὺς αὐστηροὺς γονεῖς της. Καὶ συλλογιζόταν, τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά του, ὅτι θὰ κατόρθωνε τέλος νὰ τὴν ἰδῆ καὶ νὰ τὴν σφίξῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του...

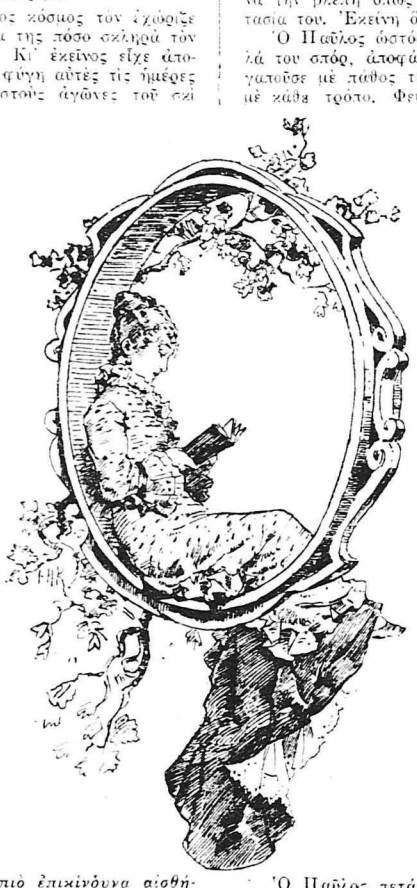

Ἔφτασε νύχτα στὴ Νίκαια. Ἐπῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἐκράτησε ἕνα δωμάτιο, κι' ἀφοῦ ἄλλαξε ροῦχα καὶ ξεκουράστηκε λιγάκι, ἀποφάσισε νὰ πάῃ ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ἡ ὥρα ὅμως ἦταν ἀκατάλληλη...

«Δὲν πειράζει, συλλογίστηκε ὁ Παῦλος. Θὲ ζητήσω τὸν πατέρα της. Θὰ τοῦ εἰπῶ ποιός εἶμαι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ μπῆ στὸ σαλόνι ἡ Νόρμα, ἀθόρυβα, σὰν μιὰ νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ... ντυμένη κατάλευκα, μ' ἕνα δροσερὸ τριαντάφυλλο στὴ ζώνη...».

Ὁ Παῦλος χτυποῦσε σὲ λίγο δειλὰ τὸ κουδοῦνι τῆς ἀρχοντικῆς βίλλας. Κι' ἀμέσως παρουσιάστηκε ἕνας ἄψογος λακές.

—Ἡ δεσποινὶς Νόρμα; ρώτησε ὁ Παῦλος.

—Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἐδῶ... Περάστε. Ποιὸν ν' ἀναγγείλω;

—Πῆτε στὴ δεσποινίδα ὅτι ἦρθε ἀπὸ μακρυὰ ἕνας συγγενής της... ἕνας θξάδελφός της! Τῆς ζητῶ συγνώμην γιὰ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα... Τὴν παρακαλῶ ὅμως πολὺ νὰ μὲ δεχτῆ.

Ὁ Παῦλος ἔμεινε μόνος στὸ σαλόνι. Ἡ καρδιά του τώρα χτυποῦσε δυνατά. Αὐτὴ ἡ ἀπελπιστικὴ ἀναμονὴ τὸν ἐκνεύριζε...

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνὴ ἔφτασε ὥς τ' αὐτιά του:

—Καλῶς ἤλθατε!...

Ὁ Παῦλος πετάχτηκε ὄρθιος, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ δῆ τὴν ἀγαπημένη του. Ἀπὸ μιὰ περίεργη σύμπτωσι, ἔσβυσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ ἠλεκτρικό. Τὴν ἔννοωσε ὅμως νὰ τὸν πλησιάζῃ κι' ἐκεῖνος τότε τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχή του κι' ἄρχισε νὰ τῆς τὰ φιλῆ σὰν τρελλός...

—Νόρμα! Νόρμα! τῆς ἔλεγε. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Παῦλος ντὲ Κρουαβάν!...

Ἡ μυστηριώδης φίλη του ὅμως, μὲ μιὰ κραυγὴ τρόμου, τραβήχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, ἕτοιμη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Μὰ ἐκείνη τὴν στιγμή, ἄναψε πάλι τὸ ἠλεκτρικὸ κι' ὁ Παῦλος τότε εἶδε μπροστά του μιὰ γεροντοκόρη ἑβδομήντα χρόνων, στολισμένη μὲ διαμαντικὰ καὶ μὲ μαργαριτάρια, νὰ τὸν κυττάζῃ, παγωμένη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του, ἡ Νόρμα ντὲ Λοβέν!...

Κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν Κυανῆ Ἀκτὴ ἀπελπισμένος μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, σκοτεινὸς κι' ἀνέραστος...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ